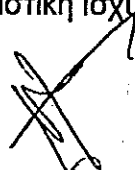

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν στο ακροατήριο.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Το άρθρο 4 παρ. 1 του κυρωθέντος με τον ν. 2238/1994 Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (Α' 151) ορίζει ότι «Εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται φόρος είναι το εισόδημα που προέρχεται από κάθε πηγή ύστερα από την αφαίρεση δαπανών για την απόκτηση του...», στο δε άρθρο 45 του αυτού Κώδικα ορίζεται ότι «Εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει από κάθε ένα οικονομικό έτος από μισθούς, ημερομίσθια, επιχορηγήσεις, επιδόματα, συντάξεις και γενικά από κάθε παροχή που χορηγείται περιοδικά με οποιαδήποτε μορφή είτε σε χρήμα είτε σε είδος ή άλλες αξίες για παρούσα ή προηγούμενη υπηρεσία ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία, το οποίο αποκτάται από μισθωτούς γενικά και συνταξιούχους 2... 3... 4. Δε θεωρείται εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες και δεν υπόκειται σε φόρο: α) η αποζημίωση που παρέχεται σε υπαλλήλους επιχειρήσεων και ελεύθερων επαγγελματιών για δαπάνες υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εφόσον αποδεικνύεται η καταβολή τους από τα σχετικά παραστατικά στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων. Προκειμένου για αποζημιώσεις υπαλλήλων του Δημοσίου, που παρέχονται με διάταξη νόμου κατ' αποκοπή για κάλυψη δαπανών ειδικής υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εξαιρείται της φορολογίας ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%), εκτός εάν ο δικαιούχος αποδεικνύει δαπάνες μεγαλύτερου ποσού με βάση στοιχεία του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων...». Από τις τελευταίες αυτές διατάξεις συνάγεται ότι σε φόρο εισοδήματος υπόκειται κάθε εν γένει παροχή σε χρήμα ή σε είδος, εφόσον δίνεται σε αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας, όχι δε και εκείνη που δίνεται για την κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο μισθωτός προς το συμφέρον του εργοδότη, για την εκτέλεση της εργασίας που του ανατέθηκε ή για την καλύτερη διεξαγωγή της, έστω και εάν από την παροχή αυτή ωφελείται έμμεσα ο μισθωτός (ΣΤΕ 125/1995 ΔΔικ. 1995. 1459). Περαιτέρω, με τις διατάξεις της από 16.05.1995 επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης εργασίας (ΕΣΣΕ) που καταρτίσθηκε μεταξύ του ΟΤΕ και της συνδικαλιστικής οργάνωσης των μισθωτών του (ΟΜΕ/ΟΤΕ), οι οποίες (διατάξεις) έχουν κανονιστική ισχύ σύμφωνα με τα άρθρα 8 παρ. 3 του ν. 1876/1990,

12 παρ. 4 του ν. 1767/1988, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 8 παρ. 3 του ν. 2224/1994 και άρθρο δεύτερο παρ. 2 του ν. 2257/1994, ορίζεται ότι τα έξοδα κίνησης και παράστασης: α) καταβάλλονται από 1.06.1995, μεταξύ άλλων, και στους Υποδιευθυντές που τοποθετούνται ως προϊστάμενοι σε αντίστοιχες προς τον βαθμό τους υπηρεσιακές λειτουργίες, γ) αποτελούν οικειοθελή παροχή ελευθέρως ανακλητή από τον ΟΤΕ, δ) δεν υπολογίζονται στα επιδόματα εορτών και αδείας και ε) συνδεόμενα υποχρεωτικά με την πραγματική άσκηση των υπηρεσιακών καθηκόντων των δικαιούχων μισθωτών, χορηγούνται αποκλειστικά προς αντιμετώπιση των εξόδων φιλοξενίας των επισκεπτών, συμμετοχής των ως εκπροσώπων του ΟΤΕ στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, των εξόδων κίνησης τους κ.λπ. Ειδικότερα, με την ως άνω ΕΣΣΕ ρητώς καταργήθηκαν από την 1.06.1995 οι αποφάσεις του διοικητικού συμβουλίου του ΟΤΕ (2089/1988, 2093/1988, 2156/1989, 2171/1990 και 2157/1992 και η από 7.03.1990 ΕΣΣΕ (όρος 25), με βάση τις οποίες χορηγήθηκαν από το έτος 1988 έως την 31.05.1995 στους προϊσταμένους ορισμένων υπηρεσιακών λειτουργιών του ΟΤΕ και στους Τμηματάρχες, επίδομα ευθύνης θέσης και αποζημίωση παράστασης προϊσταμένου, που αντικαταστάθηκαν από τα έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία όμως διαφοροποιούνται από τα πρώτα (επίδομα ευθύνης θέσης και αποζημίωση παράστασης), τόσο ως προς την ιστορική και νομική αιτία, όσο και ως προς το περιεχόμενο: α) τα έξοδα κίνησης και παράστασης υπολογίζονται σε δωδεκάμηνη βάση (δεν υπολογίζονται τα επιδόματα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας), ενώ το επίδομα ευθύνης θέσης και η αποζημίωση παράστασης υπολογίζονται σε δεκατετράμηνη βάση, β) για κάθε μέρα απουσίας για οποιονδήποτε λόγο ή αποχής δικαιούχου προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα, περικόπτεται το 1/30 των εξόδων κίνησης και παράστασης (η ως άνω όμως περικοπή δεν ίσχυε για το επίδομα ευθύνης θέσης και την αποζημίωση παράστασης). Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω, η προμνημονευθείσα αποζημίωση εξόδων κίνησης και παράστασης που καταβάλλεται στους υπαλλήλους του ΟΤΕ που προϊστανται υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος, Υποδ/νσης και Δ/νσης αποσκοπεί, όπως εξάλλου ρητά προβλέπεται και στη διατύπωση της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, όπου ουδεμία αφήεται αμφιβολία για τον χαρακτηρισμό της συγκεκριμένης παροχής από τα συμβαλλόμενα μέρη, στην κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο δικαιούχος για να εκτελέσει ταχύτερα και αποδοτικότερα την αυξημένων απαιτήσεων υπηρεσία του προς όφελος του εργοδότη του ΟΤΕ και για την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών αυτού, δεν αποτελεί

προσαύξηση μισθού και δεν υποβάλλεται σε φόρο εισοδήματος, χωρίς μάλιστα να απαιτείται να υπάρχει ρητή πρόβλεψη για τη μη φορολόγησή της, αφού, στην προκειμένη περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα φορολογικής απαλλαγής, η οποία προϋποθέτει την ύπαρξη σχετικής νομοθετικής προβλέψεως, αλλά εννοιολογικού προσδιορισμού του όρου «αποζημίωση» ως πληρούντος την έννοια του εισοδήματος ή του αντισταθμίματος δαπανών (ΟΛΑΠ 11/2007, 12/2007, ΑΠ 566/2016, ΑΠ 1140/2013, ΣτΕ 1590/1989 ΔικΔικ 1990. 201). Προσέτι, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 321, 322 και 324 ΚΠολΔ συνάγεται ότι το δεδικασμένο υπάρχει μεταξύ των ιδίων προσώπων υπό την ίδια ιδιότητα μόνο για το δικαίωμα που κρίθηκε και εφόσον πρόκειται για το αυτό αντικείμενο και την αυτή νομική και ιστορική αιτία. Το δεδικασμένο καλύπτει ως ενιαίο σύνολο ολόκληρο το δικανικό συλλογισμό, βάσει του οποίου το δικαστήριο κατέληξε στην αναγνώριση της επίδικης έννομης σχέσης. Ειδικότερα, καλύπτει: α) το δικαίωμα που κρίθηκε στην έννομη σχέση που αναγνωρίσθηκε, β) τη νομική αιτία, δηλαδή τον νομικό χαρακτηρισμό που δόθηκε από το δικαστήριο στα πραγματικά περιστατικά κατά την υπαγωγή τους στη διάταξη νόμου που εφαρμόσθηκε και γ) την ιστορική αιτία που έγινε δεκτή (ΑΠ 767/2016). Εξάλλου, κατά το άρθρο 331 ΚΠολΔ, το δεδικασμένο εκτείνεται και στα ζητήματα που κρίθηκαν παρεμπιπτόντως και αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση του κυρίου ζητήματος, αν το Δικαστήριο ήταν καθ' ύλη αρμόδιο να αποφασίσει για τα παρεμπίπτοντα αυτά ζητήματα (ΑΠ 1287/2003, ΑΠ 1425/1999), ενώ ως παρεμπίπτον (προδικαστικό) ζήτημα νοείται άλλη έννομη σχέση ή δικαίωμα ή συνέπεια του ουσιαστικού δικαίου από το οποίο εξαρτάται η κρίση επί του κυρίου ζητήματος της δίκης (ΑΠ 1401/2004), δηλαδή το δεδικασμένο επεκτείνεται σε εκείνο το προδικαστικό ζήτημα, το οποίο η απόφαση έκρινε ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση στηρίζει τη διαγνωσθείσα ή απαγγελθείσα από αυτήν έννομη συνέπεια. Έτσι, δεδικασμένο από τελεσίδικη απόφαση δημιουργείται και όταν το αντικείμενο της μεταγενέστερης δίκης, που διεξάγεται μεταξύ των ιδίων προσώπων, είναι διαφορετικό από τη δίκη που προηγήθηκε, έχει όμως ως αναγκαία προϋπόθεση την ύπαρξη του δικαιώματος που κρίθηκε στη δίκη εκείνη (ΟΛΑΠ 10/2002, ΑΠ 1394/2008), όπως συμβαίνει όταν στη νέα δίκη πρόκειται να κριθεί η ίδια δικαιολογική σχέση και το ίδιο νομικό ζήτημα με αυτό που κρίθηκε με την προηγούμενη απόφαση (ΟΛΑΠ 34/1992, ΑΠ 759/2006). Τα καθ' υπέρβαση δε του αντικειμένου της δίκης (αιτήματος ή ιστορικής αιτίας της αγωγής) κριθέντα, εφόσον και αυτά περιλαμβάνονται στον κανόνα δικαίου που εφαρμόσθηκε, καλύπτονται επίσης από το δεδικασμένο που παράγεται από την απόφαση,

ανεξάρτητα από το δικονομικό σφάλμα αυτής (ΑΠ 1137/2006, ΑΠ 1069/2006, ΑΠ 369/2004), καθόσον το δεδικασμένο κρίνεται από την τελεσίδικη δικαστική απόφαση και όχι από το περιεχόμενο ή το αίτημα της αγωγής, επί της οποίας αυτή εκδόθηκε (ΑΠ 1358/2010, ΑΠ 691/2008). Περαιτέρω, κατά μεν το άρθρο 250 αριθ. 17 ΑΚ "Σε πέντε χρόνια παραγράφονται οι αξιώσεις των κάθε είδους μισθών, των καθυστερούμενων προσόδων, συντάξεων, διατροφής και κάθε άλλης παροχής που επαναλαμβάνεται περιοδικά", κατά δε το άρθρο 251 του ίδιου κώδικα "Η παραγραφή αρχίζει από τότε που γεννήθηκε η αξίωση και είναι δυνατή η δικαστική επιδίωξή της". Τέλος, κατά το άρθρο 253 ΑΚ "Η παραγραφή των αξιώσεων που αναφέρονται στο άρθρο 250 αρχίζει μόλις λήξει το έτος μέσα στο οποίο συμπίπτει η έναρξη της παραγραφής που ορίζεται στα δύο προηγούμενα άρθρα". Κατά την έννοια της πρώτης από τις πιο πάνω διατάξεις περιοδικώς επαναλαμβανόμενη παροχή, υποκείμενη στην πενταετή παραγραφή, είναι εκείνη η οποία έχει εκ των προτέρων καθορισμένο περιεχόμενο και επαναλαμβάνεται σε ορισμένα χρονικά διαστήματα, χωρίς να τελεί ως προς τη γέννηση και την ύπαρξή της υπό κάποια αίρεση. Παρέχεται δε με μόνη την πάροδο του χρόνου που έχει τεθεί από τον νόμο ή από δικαιοπραξία, χωρίς να είναι αναγκαίο το περιεχόμενο των εκάστοτε παροχών να είναι ακριβώς όμοιο, αρκεί μόνο να πρόκειται για παροχές σαφώς προκαθορισμένες που στηρίζονται σε ενιαία σχέση και είναι ενωμένες σε ενιαία νομική και οικονομική οντότητα. Άλλωστε και η παροχή εξόδων κίνησης και παράστασης προϊσταμένων αποτελεί περιοδικά καταβαλλόμενη παροχή κατά την έννοια του άρθρου 250 αριθ. 17 ΑΚ, αφού έχει σαφώς προκαθορισμένο περιεχόμενο, επαναλαμβάνεται κάθε μήνα, δηλαδή σε ορισμένα χρονικά διαστήματα, και παρέχεται με μόνη την πάροδο του χρόνου που έχει τεθεί από τους όρους της από 16.05.1995 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, η οποία έχει ισχύ ουσιαστικού νόμου, χωρίς η καταβολή της να τελεί υπό την αίρεση προσκόμισης παραστατικών δαπανών ή κάποια άλλη αίρεση (βλ. ΑΠ 566/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθ 12676/2019 αδημ.). Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 268 εδ. α' ΑΚ, «κάθε αξίωση που βεβαιώθηκε με τελεσίδικη απόφαση ή με δημόσιο έγγραφο εκτελεστό παραγράφεται μετά είκοσι χρόνια και αν ακόμη η αξίωση καθ' εαυτή υπαγόταν σε συντομότερη παραγραφή». Στην περίπτωση αυτή, η νέα εικοσαετής παραγραφή προϋποθέτει αναγκαίως την ύπαρξη αξίωσης που δεν είχε υποκύψει στη μέχρι της τελεσιδικίας ισχύουσα βραχυχρόνια παραγραφή (ΑΠ 401/2020, ΑΠ 52/2018, ΑΠ 767/2016). Η ρύθμιση του άρθρου 263 εδ. α' του ΑΚ έχει ως δικαιολογητικό λόγο

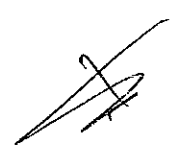
ότι μετά την έκδοση τελεσίδικης απόφασης, η αξίωση δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί σε συνδυασμό και με τη λειτουργία του δεδικασμένου, υπάρχει δε πλήρης βεβαιότητα γι' αυτήν και ουδεμία δυσχέρεια απόδειξης υφίσταται πλέον, με συνέπεια να εκλείπει ο λόγος καθιέρωσης της βραχείας παραγραφής. Και ναι μεν κατά το εδ. β' της ίδιας διάταξης του άρθρου 268 του ΑΚ αξιώσεις παροχών που επαναλαμβάνονται περιοδικά και που βεβαιώθηκαν με τελεσίδικη απόφαση ή με δημόσιο έγγραφο εκτελεστό ληξιπρόθεσμες στο μέλλον υπάγονται στη συντομότερη παραγραφή, πλην όμως εάν κάποιες από τις ως άνω επαναλαμβανόμενες περιοδικά παροχές τελεσιδικώς βεβαιωθείσες έχουν ήδη καταστεί ληξιπρόθεσμες και απαιτητές κατά τον χρόνο της τελεσιδικίας, ως αναγόμενες σε προηγούμενο αυτής χρονικό διάστημα, το εδ. β' της πιο πάνω διάταξης δεν ευρίσκει έδαφος εφαρμογής και εφαρμόζεται το εδ. α' της ίδιας διάταξης για επιμήκυνση του χρόνου παραγραφής σε εικοσαετή.

Με την υπό κρίση αγωγή και κατ' εκτίμηση του δικογράφου της, οι ενάγοντες ιστορούν ότι προσλήφθηκαν από την εναγόμενη εταιρεία με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου κατά τις αναφερόμενες ημερομηνίες, εργάστηκαν ως υπάλληλοι αυτής και, κατά το αφορών σε έκαστον επίδικο διάστημα, απασχολούνταν ως Προϊστάμενοι κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα, υπαγόμενοι στον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού (ΓΚΠ/ΟΤΕ) και τις ισχύουσες ΕΣΣΕ, λαμβάνοντας τα εκάστοτε προβλεπόμενα βάσει της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ έξοδα κίνησης και παράστασης. Ότι η εναγομένη, κατά παράβαση των εργοδοτικών της υποχρεώσεων που απορρέουν από την ανωτέρω από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, συμπεριέλαβε στις βεβαιώσεις αποδοχών που τους χορήγησε, στον 1^ο για τα έτη 2010-2011, στη 2^η για το έτος 2010, στον 3^ο για το έτος 2010, στον 4^ο για τα έτη 2010-2011 και στον 5^ο για το έτος 2011, προς χρήση για την οριστικοποίηση της τελικής φορολογικής τους υποχρέωσης, και το ποσό που αντιστοιχούσε στα κατά τα έτη αυτά ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης, μολονότι αυτά φέρουν χαρακτήρα οικειοθελούς παροχής και δεν προσαυξάνουν τις τακτικές αποδοχές των εναγόντων. Ότι για τον λόγο αυτό, τα εν λόγω έξοδα (κίνησης και παράστασης) καταβλήθηκαν στους ενάγοντες απομειωμένα κατά το ποσό που αντιστοιχεί στον φόρο εισοδήματος και την έκτακτη εισφορά ειδικής αλληλεγγύης, ως ειδικότερα εκτίθεται στην αγωγή. Ότι στην ανωτέρω συμπεριφορά προέβη η εναγομένη υπαίτια, παράνομα και αντισυμβατικά, παρά τη ρητή και αδιαμφισβήτητη αποτυπωμένη στην ως άνω ΕΣΣΕ πρόθεση των συμβαλλόμενων μερών να αποτελούν τα ποσά αυτά αποζημίωση για τις αυξημένες ανάγκες και δαπάνες στις

οποίες υποβάλλονται οι Προϊστάμενοι υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος, Υποδιεύθυνσης και Διεύθυνσης. Με βάση το ιστορικό αυτό, οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η αγωγή τους και να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, την προκύπτουσα διαφορά μεταξύ καταβληθέντος και καταβλητέου φόρου εισοδήματος και καταβληθείσας και καταβλητέας έκτακτης εισφοράς ειδικής αλληλεγγύης κατά τα επίδικα για έκαστον έτη, υπό τη μορφή θετικής ζημίας εκάστου από την καταβολή απομειωμένων των καταβληθέντων εξόδων κίνησης και παράστασης, κατά τα ποσά που αντιστοιχούν σε φόρο εισοδήματος και εισφορά αλληλεγγύης, συνολικού ποσού για τον 1^ο ύψους €2.893,20, για τη 2^η ύψους €1.393,36, για τον 3^ο ύψους €1.393,36, για τον 4^ο ύψους €2.174,93, για τον 5^ο ύψους €871,72, νομιμοτόκως από την πρώτη του επόμενου από το έτος που έκαστο επιμέρους αιτούμενο κονδύλι γεννήθηκε και κατέστη απαιτητό, άλλως από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής, έως την πλήρη εξόφληση. Ζητούν, επίσης, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης. Με αυτό το περιεχόμενο, η αγωγή, δεδομένου ότι η ένδικη διαφορά είναι ιδιωτικού δικαίου και υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (ΟΛΑΠ 7/2001, ΑΠ 1041/2012 ΤΝΠ ΔΣΑ), αρμοδίως κατά τα άρθρα 9, 14 παρ. 1, 42 παρ. 2 του ΚΠολΔ εισάγεται να συζητηθεί ως περιουσιακή – εργατική διαφορά των άρθρων 614 αρ. 3, 621-622 του ΚΠολΔ. Πρέπει, δε, να απορριφθεί ως αβάσιμος ο ισχυρισμός της ελλείψεως παθητικής νομιμοποίησης που παραδεκτά προέβαλε η εναγομένη, θεμελιώνοντας αυτόν στο ότι οι ενάγοντες έπρεπε να στραφούν κατά του Ελληνικού Δημοσίου εφόσον η δίκη αυτή αφορά στην επιστροφή αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών για φόρο εισοδήματος των επίδικων ετών. Τούτο, διότι αντικείμενο της παρούσας δίκης είναι η αποκατάσταση της θετικής ζημίας που υπέστησαν οι ενάγοντες, το ύψος της οποίας απλώς ισούται με το ύψος του υπό των ιδίων επιπλέον καταβληθέντος φόρου, και όχι αυτή καθαυτή η επιστροφή φόρου (ΟΛΑΠ 12/1995 ΕλλΔνη 36, 600). Είναι δε η αγωγή και αυτεπαγγέλτως ερευνώμενη αρκούντως ορισμένη, καθώς περιλαμβάνει όλα τα απαιτούμενα από τη διάταξη του άρθρου 216 του ΚΠολΔ αναγκαία για τη θεμελίωση του αξιούμενου δικαιώματος στοιχεία, ήτοι το είδος της εργασιακής σχέσης που συνέδεε κάθε ενάγοντα με την εναγομένη, το είδος της παρασχεθείσας εργασίας, τους όρους παροχής, το χρονικό διάστημα παροχής της εργασίας και το ποσοστό του φόρου βάσει του οποίου έγινε η εκκαθάριση, και νόμιμη στηριζόμενη στις

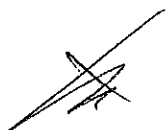
αναφερόμενες στη μείζονα πρόταση της παρούσας διατάξεις και, επιπλέον, σε αυτές των άρθρων 297, 298, 340, 341, 345, 346, 382, 383, 648 επ. του ΑΚ, της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, 8 παρ. 2 και 3 του ν. 1876/1990, 907, 908 και 176 του ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος επιδίκασης τόκων από χρονικό σημείο προγενέστερο της όχλησης της εναγομένης, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς εν προκειμένω δεν υφίσταται δήλη ημέρα καταβολής των αιτούμενων ποσών. Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, μη υπόκειμενη σε τέλος δικαστικού ενσήμου, δοθέντος του ότι το αίτημα της ένδικης αγωγής δεν υπερβαίνει το ποσό της καθ' ύλη αρμοδιότητας του Ειρηνοδικείου (άρθρο 71 του ΕισΝΚπολΔ ως ισχύει).

Από την εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των αποδεικτικών μέσων των διαδίκων, το περιεχόμενο όλων ανεξαιρέτως των νομίμως μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων εγγράφων, χωρίς κάποιο από αυτά να παραλειφθεί για την κατ' ουσίαν διάγνωση της διαφοράς και από τις κατ' άρθρο 261 του ΚΠολΔ ομολογίες των διαδίκων, αποδεικνύονται τα ακόλουθα ουσιώδη για την έκβαση της δίκης πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες προσλήφθηκαν από την εναγόμενη εταιρεία, ο 1^{ος} το έτος 1985, η 2^η το έτος 1986, ο 3^{ος} το έτος 1996, ο 4^{ος} το έτος 1978, ο 5^{ος} το έτος 1988, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, οι όροι της οποίας διέπονταν από τον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού της εναγομένης και τις εκάστοτε ισχύουσες ΕΣΣΕ. Κατά τα έτη 2010-2011 ο 1^{ος}, το έτος 2010 η 2^η, το έτος 2010 ο 3^{ος}, τα έτη 2010-2011 ο 4^{ος} και το έτος 2011 ο 5^{ος} εκ των εναγόντων απασχολήθηκαν στην υπηρεσία τους ως Προϊστάμενοι Τμήματος και για την πραγματική άσκηση των καθηκόντων τους απόλαυαν εξόδων κίνησης και παράστασης, κατά την από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, που διείπε τις συμβάσεις εργασίας τους. Τα εν λόγω έξοδα, όμως, η εναγόμενη δεν τους κατέβαλε αυτούσια, αλλά απομειωμένα κατά τα ποσά που αντιστοιχούν στον φόρο εισοδήματος και την έκτακτη εισφορά ειδικής αλληλεγγύης. Περαιτέρω, αυτή συμπεριέλαβε τούτα στην ετήσια βεβαίωση αποδοχών που τους χορήγησε προς χρήση για την οριστικοποίηση της τελικής του υποχρέωσης από μισθωτές υπηρεσίες. Ως αποτέλεσμα, τα επίδικα έτη, προέκυψε εις βάρος εκάστου των εναγόντων πρόσθετη φορολογική επιβάρυνση κατά τα αντίστοιχα ποσά του φόρου εισοδήματος και της έκτακτης εισφοράς ειδικής αλληλεγγύης. Για την εργασία των εναγόντων στην υπηρεσία τους ως Προϊσταμένων Τμήματος, την απόληψη εξόδων κίνησης και παράστασης, τη μηνιαία παρακράτηση φόρου και λοιπών εισφορών επί αυτών, αλλά και τη συμπερίληψή τους στο εισόδημα στη χορηγούμενη

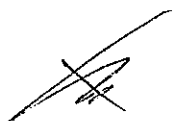
βεβαίωση αποδοχών τα επίδικα έτη, δεν αντέλεξε η εναγομένη, συναγομένης έμμεσης ομολογίας της περί τούτων. Η προμνησθείσα παρακράτηση και συμπερίληψη των εξόδων στη βεβαίωση αποδοχών εκάστου των εναγόντων ως εισόδημα έλαβε χώρα παρά την εκπεφρασμένη και αδιαμφισβήτητη βούληση των συμβαλλόμενων μερών στην ως άνω ΕΣΣΕ, που, υποχρεωτικά διείπε την εργασία τους κατά τα επίδικα έτη, ήτοι τη βούληση να δίδονται τα ποσά αυτά για την καλύτερη εξυπηρέτηση των αναγκών της επιχείρησης και να συνδέονται άρρηκτα με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων τους. Η δε εναγομένη δε δύναται να παρακρατεί επί αυτών φόρο εισοδήματος και εισφορά αλληλεγγύης, καθώς η υποχρέωσή της αυτή υφίσταται μόνο για τις παροχές που αποτελούν εισόδημα και όχι για τα έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία, κατά τα αναφερόμενα ανωτέρω, προορίζονται για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης και δεν αποτελούν προσαύξηση μισθού ώστε να φορολογούνται, ενώ, σε κάθε περίπτωση, και η ζημία από τον επιπλέον φόρο εισοδήματος δε συνέχεται με επιλήψιμη συμπεριφορά των εναγόντων, αλλά με την αρνητική τακτική της εναγομένης να παρακρατεί φόρο και εισφορά αλληλεγγύης επί των εξόδων κίνησης, τα οποία και περιλαμβάνει στις ετήσιες βεβαιώσεις αποδοχών που χορηγεί στους εργαζομένους της. Ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι είναι εκ του νόμου υποχρεωμένη κατά την καταβολή χρηματικών παροχών προς τους εργαζομένους της να προβεί σε νόμιμες κρατήσεις φόρου μισθωτών υπηρεσιών τυγχάνει αβάσιμος, αφού η υποχρέωση αυτή υφίσταται μόνο για τις παροχές που αποτελούν εισόδημα, όπως η ίδια άλλωστε ομολογεί, και όχι για τα έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία κατά τα προεκτιθέμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, προορίζονται για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης και δεν αποτελούν προσαύξηση μισθού ούτε υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος. Ομοίως, απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος τυγχάνει ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η μηνιαία παρακράτηση του φόρου εξαντλεί τη φορολογική υποχρέωση. Τούτο, διότι η φορολογική υποχρέωση του φορολογούμενου προκύπτει μετά την οριστική εκκαθάριση της φορολογικής δηλώσεως, για τον λόγο αυτό εξάλλου και δε γίνεται με βάση την κλίμακα εισοδήματος, αλλά είναι αναλογική εφ' όλων των μηνιαίων εισοδημάτων. Η αναγωγή του μηνιαίου εισοδήματος σε συνολικό εισόδημα αποτελεί απλώς και μόνο τρόπο υπολογισμού και δεν υπέχει την έννοια εξάντλησης της φορολογικής υποχρέωσης, καθόσον το τελικό ποσό πού προκύπτει από την αναγωγή διαιρείται δια του 14 και το τελικό ποσό

παρακρατείται ως προκαταβολή από το συνολικό μηνιαίο εισόδημα αναλογικώς κατανεμημένο (ΑΠ 574/2020). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 67 παρ. 6 του ν. 4172/2013 - Κώδικα Φορολογικών Στοιχείων (ΚΦΣ) «ο φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων υπολογίζεται με βάση την ετήσια φορολογική δήλωση του φορολογούμενου και το ποσό της φορολογικής οφειλής καθορίζεται σύμφωνα με τα άρθρα 31 και 32 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, κατόπιν έκπτωσης: α) του φόρου που παρακρατήθηκε, β) του φόρου που προκαταβλήθηκε, γ) του φόρου που καταβλήθηκε στην αλλοδαπή». Η άνω παρακράτηση στα μηνιαία εισοδήματα από μισθωτή εργασία προβλέπεται στο άρθρο 60 του ιδίου ΚΦΣ με βάση την κλίμακα εισοδήματος της παραγράφου 1 του άρθρου 15 του ιδίου Νόμου και του άρθρου 16 μετά από προηγούμενη αναγωγή του σε ετήσιο. Από τα ανωτέρω διαλαμβανόμενα καθίσταται σαφές ότι ο οφειλόμενος φόρος προκύπτει από την εκκαθάριση της ετήσιας φορολογικής δήλωσης και από το ποσό αυτό αφαιρείται ό,τι ποσό παρακρατήθηκε, το οποίο αφορά ουσιαστικά σε προκαταβολή φόρου, η δε μηνιαία αναγωγή σε ετήσιο εισόδημα αφορά αποκλειστικά στον τρόπο παρακράτησης και δεν έχει την έννοια εξάντλησης της φορολογικής υποχρέωσης, η οποία, σ ως προελέχθη, προκύπτει μόνο από την εκκαθάριση της ετήσιας φορολογικής δήλωσης. Έτι περαιτέρω, ουδόλως προέκυψε ότι η πρόσθετη φορολογική επιβάρυνση των εναγόντων με την εκκαθάριση της φορολογικής τους δήλωσης προέρχεται από άλλες πηγές εισοδημάτων, εφόσον από την επισκόπηση των προσκομιζόμενων εκκαθαριστικών σημειωμάτων και τις βεβαιώσεις αποδοχών, αλλά και τους πίνακες υπολογισμού από τις οικονομικές υπηρεσίες της εναγομένης που παραπέμπουν σε επίσημο έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών αποδεικνύεται ότι τα επίδικα ποσά αφορούν σε εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες ενώ το ελάχιστο επιπλέον εισόδημα πέραν εκείνου από μισθωτές υπηρεσίες φορολογήθηκε αυτοτελώς με ειδικό τρόπο και δεν συμπεριλαμβάνεται στο περιεχόμενο της αγωγής. Από το νομίμως προσκομισθέν από την εναγομένη υπ' αριθμόν 100342/24.01.2023 έγγραφό υπηρεσίας και τις επισυναπτόμενες σε αυτό αναλυτικές καταστάσεις αποδοχών κρατήσεων - παρακράτησης φόρου και έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης, συνδυαστικά με την περιεχόμενη στις προτάσεις της εναγομένης έμμεση ομολογία της ως προς τα μη παρατιθέμενα με βεβαίωση και μη ειδικώς αμφισβητούμενα κονδύλια, προκύπτει ότι η διαφορά μεταξύ καταβληθέντων και καταβλητέων φόρου εισοδήματος και έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης, για τα επίδικα έτη, που αντισυμβατικώς παρακρατήθηκαν από αυτήν, ανέρχεται στα κατωτέρω ποσά, που ως εκ των ανωτέρω λόγων κρίνονται επιδικαστέα: α) για τον 1^ο

στο ποσό των €820,28 (για διαφορά φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης) ως προς το έτος 2010 και στο ποσό των €879,68 (για διαφορά φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης) ως προς το έτος 2011, ήτοι συνολικά στο ποσό των 1.699,96 ευρώ για αμφότερα τα προαναφερόμενα έτη, β) για τη 2^η στο ποσό των €1.393,36 (για διαφορά φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης) ως προς το έτος 2010, γ) για τον 3^ο στο ποσό των €808,22 (για διαφορά φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης) ως προς το έτος 2010, δ) για τον 4^ο στο ποσό των €807,58 (για διαφορά φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης) ως προς το έτος 2010 και στο ποσό των €267,49 (για διαφορά φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης) ως προς το έτος 2011, ήτοι συνολικά στο ποσό των 1.075,07 ευρώ για αμφότερα τα προαναφερόμενα έτη και ε) για τον 5^ο στο ποσό των €408,44 (για διαφορά φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης) ως προς το έτος 2011. Σε συνέχεια τούτων, απορριπτέος, ως ουσιαστικά αβάσιμος τυγχάνει ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι οι επίδικες αξιώσεις των εναγομένων έχουν υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 937 ΑΚ, άλλως του άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ. Εν προκειμένω λεκτέα τα ακόλουθα: Σύμφωνα και με τα σχετικώς εκτιθέμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, η παροχή εξόδων κίνησης και παράστασης προϊσταμένων αποτελεί περιοδικά καταβαλλόμενη παροχή κατά την έννοια του άρθρου 250 αριθ. 17 ΑΚ, αφού έχει σαφώς προκαθορισμένο περιεχόμενο, επαναλαμβάνεται κάθε μήνα, δηλαδή σε ορισμένα χρονικά διαστήματα και παρέχεται με μόνη των πάροδο του χρόνου που έχει τεθεί από τους όρους της από 16.05.1995 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, η οποία έχει ισχύ ουσιαστικού νόμου, χωρίς η καταβολή της να τελεί υπό την αίρεση προσκόμισης παραστατικών δαπανών ή κάποια άλλη αίρεση. Ανεξαρτήτως της νομικής βάσης που οι ενάγοντες επιχειρούν να στηρίξουν την ως άνω αξίωσή τους, αυτή δεν παύει να ανατρέχει στην εργασιακή τους σχέση με την εναγομένη και να έχει θεμέλιο την ως άνω παροχή, η οποία καταβαλλόταν σε αυτούς περιοδικώς και δη μηνιαίως όπως προαναφέρθηκε, με αποτέλεσμα η αναζήτησή της, έστω υπό μορφή θετικής ζημίας που υπέστησαν από την αντισυμβατική παρακράτησή μέρους αυτής για φόρο εισοδήματος και λοιπών κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών, αλλά και από την επιβολή πρόσθετου φόρου και εισφοράς αλληλεγγύης κατά την κατ' έτος εκκαθάριση της φορολογικής τους δήλωσης, ως εν προκειμένω, να εμπίπτει στους περιορισμούς της διατάξεως του άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ και δη στην πενταετή παραγραφή από τότε που γεννήθηκε η αξίωση και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξή

της, η οποία, για τις κατά μήνα παρακρατήσεις, ήταν δυνατή από το τέλος του εκάστοτε έτους που πραγματοποιούνταν οι ως άνω περιοδικές παρακρατήσεις, στη δε προκειμένη περίπτωση της πρόσθετης φορολογικής επιβάρυνσης, από το τέλος του έτους κατά το οποίο επιβαλλόταν η πρόσθετη φορολογική της επιβάρυνση (άρθρο 253 ΑΚ). Αίτημα δηλαδή, κατ' εκτίμηση της κρινομένης, είναι η αποζημίωση των εναγόντων από τη θετική ζημία που υπέστησαν από τη καταβολή των εξόδων κίνησης και παράστασης απομειωμένων κατά τον φόρο εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης, είτε τα ποσά που αντιστοιχούν στον φόρο εισοδήματος και την εισφορά αλληλεγγύης παρακρατήθηκαν προκαταβολικά είτε επιβλήθηκαν κατά την κατ' έτος εκκαθάριση της φορολογικής τους δήλωσης. Ως εκ τούτου, η παραγραφή των εν λόγω αξιώσεων εμπίπτει στη ρύθμιση της διάταξης του άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ. Το αυτό, άλλωστε, ομολογούν και οι ενάγοντες στις προτάσεις τους, ισχυριζόμενοι ότι εν προκειμένω σημασία έχει η συνολική πρόσθετη φορολογική επιβάρυνση που προέκυψε από τον συνυπολογισμό των εξόδων κίνησης και παράστασης στα εισοδήματα από μισθωτές υπηρεσίες, ανεξάρτητα αν αφορά στην προκαταβολή που αποδίδεται υπό τη μορφή παρακράτησης από τον εργοδότη ή προκύπτει από την τελική εκκαθάριση της ετήσιας φορολογικής δήλωσης που αποδίδεται από τον ίδιο τον φορολογούμενο, αφού πρόκειται για το ίδιο ακριβώς ζήτημα. Εν προκειμένω, ωστόσο, δυνάμει των υπ' αριθμούς 228/2014 και 1082/2017 αποφάσεων του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου ως προς τον 1^ο ενάγοντα, της υπ' αριθμόν 152/2014 του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου ως προς τη 2^η ενάγουσα, της υπ' αριθμόν 700/2014 του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου ως προς τον 3^ο ενάγοντα, των υπ' αριθμούς 1205/2013 του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου και 1098/2017 του Ειρηνοδικείου Αθηνών ως προς τον 4^ο ενάγοντα και της υπ' αριθμόν 1098/2017 του Ειρηνοδικείου Αθηνών ως προς τον 5^ο ενάγοντα, απασών Διαδικασίας Περιουσιακών-Εργατικών Διαφορών, οι οποίες κατέστησαν τελεσίδικες, όπως συνομολογεί η εναγομένη, λόγω σιωπηρής αποδοχής τους εκ μέρους της εναγομένης, με την καταβολή εκ μέρους της των καταψηφισθέντων ποσών υπέρ των εναγόντων, ήτοι καταβολή που έγινε άμα τη εκδόσει τους σε εκούσια συμμόρφωση με την εκάστοτε διάταξη (βλ. ΟΛΑΠ 15/2008, ΑΠ, 2011/2011, ΑΠ 8259/2017, ΑΠ 5112015, ΑΠ 1817/2012, ΑΠ 1852/2011, - άπασες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 16/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), βεβαιώθηκε η ύπαρξη αξίωσης αποζημίωσης των εναγόντων κατά της εναγομένης, για τη θετική ζημία που υπέστησαν από την αντισυμβατική συμπεριφορά της και δη την αντισυμβατική συμπερίληψη των εξόδων κίνησης και παράστασης που τους χορηγούσε στο εισόδημά τους (των εναγόντων) και την εν συνεχεία

παρακράτηση εκ μέρους της φόρου εισοδήματος και λοιπών κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών, παρά την εκφρασμένη, στην ΕΣΣΣΕ που διείπε τις σχέσεις τους, βούληση των συμβαλλόμενων μερών να αποτελούν τα έξοδα αυτά αποζημίωση για τις αυξημένες ανάγκες και δαπάνες στις οποίες υποβάλλονταν οι Προϊστάμενοι υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος Υποδ/νσης και Δ/νσης. Επομένως, το δεδικασμένο που παράγεται με τις εν λόγω αποφάσεις καλύπτει το σύνολο των αξιώσεων των εναγόντων κατά της εναγομένης από την παραπάνω αιτία και δη την αντισυμβατική συμπεριφορά της να συμπεριλάβει τα έξοδα κίνησης και παράστασης των εναγόντων στο εισόδημά τους και, εν συνεχεία, να προβεί σε κρατήσεις επί αυτών για φόρο εισοδήματος και λοιπές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές, συνεπώς και τις επίδικες αξιώσεις για επιδίκαση θετικής ζημίας (από πρόσθετη επιβολή φόρου εισοδήματος και έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης στα έξοδα κίνησης και παράστασης) των επίδικων ετών. Τούτο, διότι οι περαιτέρω αυτές συνέπειες, ήτοι αυτή της επιβολής πρόσθετου φόρου και εισφοράς αλληλεγγύης στα έξοδα κίνησης και παράστασης κατά την τελική εκκαθάριση της δήλωσης φορολογίας εισοδήματος εκάστου επίδικου έτους δυνάμει της υπό της εναγομένης χορηγηθείσας βεβαίωσης αποδοχών, στην οποία είχαν συμπεριληφθεί τα έξοδα αυτά ως εισόδημα, προϋποθέτει ως αναγκαίο όρο την κριθείσα ως άνω τελεσιδικώς έννομη σχέση, ήτοι την αντισυμβατική συμπεριφορά της εναγομένης να συμπεριλάβει τα έξοδα κίνησης και παράστασης στο εισόδημα των εναγόντων και να παρακρατά μηνιαίως επί αυτών φόρο και λοιπές εισφορές (προδικαστικό ζήτημα) και, τέλος, να αποδίδει αυτά στους ενάγοντες απομειωμένα κατά τα ποσά που αντιστοιχούσαν στον φόρο εισοδήματος και λοιπές κρατήσεις. Αυτές, κατά τον χρόνο τελεσιδικίας, είχαν ήδη καταστεί ληξιπρόθεσμες και απαιτητές, με συνέπεια να μην ευρίσκει έδαφος εφαρμογής το εδάφιο β' του άρθρου 268 του ΑΚ. Έτσι, εφόσον οι ένδικες αξιώσεις βεβαιώθηκαν με δύναμη δεδικασμένου, υπόκεινται από την τελεσιδικία των ανωτέρω αποφάσεων στη μη συμπληρωθείσα κατά την άσκηση της κρινόμενης αγωγής εικοσαετή παραγραφή του άρθρου 268 εδ. α' του ΑΚ και όχι στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 250 αρ.17 ΑΚ.

Συνακολούθως απάντων των ανωτέρω, η ένδικη αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή και ως βάσιμη στην ουσία της και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες τα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας ποσά, με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Το δε παρεπόμενο αίτημα να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση

προσωρινά εκτελεστή πρέπει να απορριφθεί, αφού δεν προέκυψε ότι συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι (άρθρα 907, 908 του ΚΠολΔ). Τέλος, η εναγομένη πρέπει να καταδικαστεί κατά την έκταση της ήττας της, στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των εναγόντων (άρθρα 178, 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

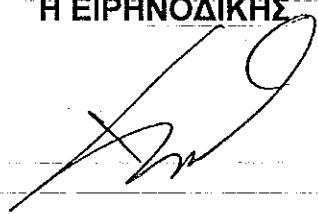
ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στον 1^ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων εξακοσίων ενενήντα εννέα ευρώ και ενενήντα έξι λεπτών (€1.699,96), στη 2^η ενάγουσα το ποσό των χιλίων τριακοσίων ενενήντα τριών ευρώ και τριάντα έξι λεπτών (€1.393,36), στον 3^ο ενάγοντα το ποσό των οκτακοσίων οκτώ ευρώ και είκοσι δύο λεπτών (€808,22), στον 4^ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων εβδομήντα πέντε ευρώ και επτά λεπτών (€1.075,07) και στον 5^ο ενάγοντα το ποσό των τετρακοσίων οκτώ ευρώ και σαράντα τεσσάρων λεπτών (€408,44), με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, το ύψος των οποίων καθορίζει στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ, σε βάρος της εναγομένης.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη συνεδρίαση στο ακροατήριο, στις 8/8/2023, απόντων των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Υπογράφεται μόνο από τον
Ειρηνοδίκη **Ο. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**
κωλύεται.
ΛΟΓΟΣ,α

03 ΑΥΓ. 2023
01 ΑΥΓ. 2023

